

δὲ ἕκαστος ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἰδίαν λέμβον φέρων τὴν γούλαν του πλήρη μικρῶν ὀψαρίων, εἰς δὲ τὸ ῥάμφος του κρατῶν μέγαν.

Ὁ πορθμεὺς τότε ἀναθιβάει αὐτοὺς ἀνὰ ἓνα εἰς τὸ πλοιάριόν του, καὶ ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ τὸν μέγαν ἰχθὺν ἀπὸ τοῦ ῥάμφους, κρατεῖ τὴν κεφαλὴν των πρὸς τὰ κάτω καὶ κτυπᾷ ἐλαφρῶς αὐτὰ κατὰ τὸν λαιμὸν, διὰ τοῦ μέσου τοῦτου τὰ πτηνὰ ἐμοῦσι τὰ εἰς τὴν γούλαν των ὀψάρια

Η ΑΝΟΙΞΙ.

Τώρα ποὺ πάλι ἐλεύθερο πετάει τὸ χελιδόνι
Καὶ τὸ γλυκὸ παράπονο γύνει παντοῦ τάχθονι
Τώρα π' ἀνθίζουν τὰ φυτὰ
Καὶ πρασινίζουν τὰ βουνά,
Ποὺ ἐσκέπαζε τὸ χιόνι·

Γαλιάνδρα κελαδοῦσα

καὶ ἐξαποστέλλονται πάλιν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀλίσίαν των, ἥτις ἐνεργεῖται κυρίως διὰ βουτηγμάτων.

Ἀφοῦ δὲ οἱ ἀλίσαι συλλαβούν οὕτως ἱκανὸν ἀριθμὸν ἰχθύων, ἀφαιροῦν ἀπὸ τῶν πτηνῶν τὸν κρίκον καὶ ἀφίνουν αὐτὰ νὰ φαρεύσουσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν των!

Τώρα ποὺ φαίνονται παντοῦ τριαντάφυλλα καὶ κρίνοι,
Τώρα ποὺ ἡ φύσις χαροπὴ τὸ βάλαμό της χύνει,
Καὶ πνέει ὁ ζέφυρος σιγὰ
Καὶ βασιλεύει στὰ νερά
Γοητευτικὴ γαλήνη·

Τώρα ποὺ ὁ κόσμος χαίρεται καὶ ἀναγαλλιάζει ἡ φύσις
Καὶ καθ' ἐδαίσθητη ψυχὴ γυρεύει ν' ἀγαπήσῃ,

Καὶ ποῦ ἐρωτεύονται κρυφά
Καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ βουνά
Κι' ὁ ποταμός κι' ἡ βρύσι·

Τώρα ποῦ δύναι κρυφὴ τὰ πλάσματα μαγεύει
Κ' ἡ γῆ μὲ τὰ στολιδιά της τὸν ἥλιο ἐρωτεύει,
Κ' ἐνθουσιασμένος ὁ θνητὸς
Τὸν κυβερνήτη τοῦ παντός
Θαυμάζει καὶ λατρεύει.

Τώρα ποῦ νέα φαντάσματα σπιθοβολοῦν ἐμπρὸς μου
Καὶ τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς γυρεύει ὁ λογισμὸς μου—
Γεῖά ξύπνα, Μοῦσά μου ἀκριβή,
Καὶ κάμε ὁ στίχος σου νὰ ζῇ
Εἰς τὰ φτερά τοῦ κόσμου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

Μήτηρ διασκεδάζουσα τὸ τέκνον της.

Τώρα ποῦ γίνετα παντοῦ μαγευτικὴ εὐωδία
Καὶ στὸν αἰθέρα μυστικὴ σκορπίζεται ἁρμονία·
Τώρα π' ἀδάμαστη πετᾷ
Καὶ τὰ ὑπεράνθρωπα ἐρευνᾷ
Τὰνθρώπου ἡ φαντασία·

Μητρικὴ ἀγάπη.

1. Συνάζει ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, περῶν βουνά καὶ δάση,
ὁ θαυμαστὴς τῶν καλλονῶν κι' ἐντέχνως κατατάσσει